

Ateşle Suyun Aşkı

– Silezya · 08 Ekim 2025

Onlar birbirine dokunamazdı,
dokunsalar biri yanar, diğeri buhar olurdu.
Ama kalp, bazen doğanın yasalarına kafa tutar,
ve bazen bir kıvılcım,
bütün bir okyanusu delip geçer.

Ateş onu ilk gördüğünde,
dünyanın en serin hikâyesine dokunmak istedi,
“Yakmam,” dedi kendine,
yalnızca ısınırım biraz.
Belki de yanmak, onun kaderinde hep o gözlere varmaktı.
Ama aşk... aşk hiçbir zaman “biraz” değildir.
Ya yakar, ya taşır, ya da her şeyi un ufak eder.

Su, ateşe her baktığında ürperirdi,
içinde bir şey kabarırdı,
dalgalar gibi...
Bir yanıyla söndürmek isterdi onu,
bir yanıyla da yanmak.
İkisi de birbirine yasaktı,
ama yasaklar, aşkın en güçlü kökleridir.

Onlar geceyle gündüz gibiydi,
biri aydınlatırken, diğeri dinlendirirdi.
Biri yakardı, diğeri sarardı,
ve her buluşmaları,
bir dünyanın sonu,
bir cennetin başlangıcı gibiydi.

Ateş, suyun tenine değemedi hiçbir zaman,
ama onun yansımasında kendini gördü.
Suyun her dalgası, ateşin dansını taşıyordu.
Onlar birbirini tüketmeden,
birbirinde tükenmeyi öğrendiler.

Bir gün,
rzgr onları aynı kıyıya savurdu.
Ateş yalvardı; "Bir anlık olsun, dokun bana," dedi.
Su ağladı, "Bir anlık dokunuşun bile sonsuz bir yokluk olur."
Ve o anda,
zaman bile nefesini tuttu.

Bir damla düştü ateşin yüreğine,
bir kıvılcım patladı suyun gözlerinde.
O an gökyüzü sustu,
yer titredi,
ve aşk dedi ki:
"Ben sizinle varım,
ama sizinle yaşayamayacağım."

Ateş kül oldu,
su buhar.
İkisi de birbirine karıştı gökyüzünde,
ve bulut oldular.
O günden beri,
her yağmur biraz yanar,
her alev biraz ağlar.
Ve o yüzden, ben her sevdiğimde hem yanar hem sönerim biraz.

Silezya